

Sói Và Thỏ

Contents

Sói Và Thỏ	1
1. Chương 1: Xin Đừng Ăn Ta, Thịt Của Ta Không Thể Ăn	1
2. Chương 2: Ngoài Trừ Ăn Được Ta Còn Biết Làm Rất Nhiều Việc	2
3. Chương 3: Bán Yêu Gian Khổ	4
4. Chương 4: Ngủ	5
5. Chương 5: Dẫn Sói Vào Nhà	7
6. Chương 6: Ta Phải Bảo Vệ Người	8
7. Chương 7: Lời Cuối Truyện	10

Sói Và Thỏ

Giới thiệu

Thể loại: nữ tôn, âm áp, huyền huyền, HE. Số chương: 7 chươngChuyển ngữ: KỳĐây là câu chuyện về một con sói đói ăn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-va-tho>

1. Chương 1: Xin Đừng Ăn Ta, Thịt Của Ta Không Thể Ăn

Chuyển ngữ: Kỳ

Bụng sôi rột rột, sói Nguyệt lão đảo bước đi, cổ gồng nhẵn nạy co ro thân thể lại càng thêm hoa mắt choáng váng. Đột nhiên, mùi thịt tuyệt vời nồng đậm chậm rãi bay vào trong mũi nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn, cách đó trăm mét có một con thỏ trắng nhỏ, đôi mắt xanh thăm lóe lên ánh sáng rực rỡ nóng hổi, kích động lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ con mồi ngon miệng kia, một cước nhào tới, khiến thỏ trắng nhỏ béo mập đang phơi nắng kia sợ đến cứng đờ tại chỗ.

Móng vuốt của nàng duỗi ra, xách lỗ tai con thỏ trắng nhấc lên, đôi mắt xanh thăm quét nhìn một vòng từ trên xuống dưới, móng vuốt khác đặt lên bụng nhỏ của con thỏ sờ soạng vài lần.

“A! Không nên ăn ta!” Bởi vì bắt được con thỏ trắng nhỏ mà sói Nguyệt cực kỳ hưng phấn, nhìn con mồi béo ú, vẻ mặt như muốn nói ta đi làm thịt đồ ăn đây, nước miếng của nàng như thác nước chảy xuống. Đối với giọng nói yếu ớt như ruồi muỗi của thiếu niên nàng hoàn toàn không chú ý, chỉ cảm thấy con thỏ trắng trong tay cứ giãy dụa mãnh liệt, vì thế dùng sức đè đối phương dưới thân, hung hãn trợn mắt với nó. Quả nhiên, đối phương ở dưới thân nàng run bần bật, ngoan ngoãn hơn lúc nãy nhiều.

Nàng hết sức thô tục sờ soạng cả người đầy thịt của con thỏ trắng nhỏ. Vừa mập lại vừa trắng, ây ui đúng là mỹ vị nhân gian!

Đối với người hai ngày chưa ăn cơm như sói Nguyệt, lúc này nàng mừng đến rớt nước mắt, nhin không được dùng đầu lưỡi liếm gương mặt trắng nõn của đối phương. Suy nghĩ xem bữa trưa nên luộc hay nướng đây?

Bỗng nhiên một tiếng nói kinh hoàng kịch liệt từ bên dưới thân nàng truyền tới, “A, không biết xấu hổ, sắc lang!” Tiếng nói của hắn mềm mại dịu dàng cực kỳ êm tai, lại khiến lỗ tai sói Nguyệt chấn động. “Cô là đồ sắc lang mau buông tay! Không được sờ bậy! Không được liếm ta! Ta không thể ăn....”

Sói Nguyệt gắt gao đề lên con thỏ trắng dưới người, hàm răng sáng quắc, quát: “Hóa ra là con thỏ thành tinh. Người nói ta sắc lang! Ta xx mi cho mà xem! Sói không ăn thỏ thì ăn gì? Coi như hôm nay người xui xẻo khi rơi vào tay ta.” Nói xong sói đối liền cắn một miếng lên mặt con thỏ trắng nhỏ kia.

Ngay sau đó một âm thanh thê lương vang lên: “Cứu mạng — có sắc lang —” Âm lượng lớn như vậy khiến sói Nguyệt giận dữ, nàng cúi đầu mắng: “Phiền chết đi được! Còn ồn nữa ta cắn chết người!” Lời của nàng vừa dứt liền nhìn thấy dưới thân là thiếu niên khóa thân thì ngẩn người.

Con thỏ dưới thân nàng đâu rồi? Làm sao lại biến thành một tên mười sáu tuổi, hơn nữa còn là tiểu thiếu niên vô cùng tuấn tú, nước da trắng hồng mịn màng, trên mặt còn dính nước miếng của nàng. Quan trọng nhất là cả người thiếu niên này run rẩy, đôi tay che lại vị trí bên dưới mà tay nàng đang sờ soạng, đôi mắt ửng đỏ rưng rưng nước mắt, cả người trần truồng...

Này! Bà đây ăn người! Người đừng làm dáng vẻ như bị người ta khi dễ được không?

Thiếu niên đỏ mặt, run run rẩy rẩy nói: “Sói đại nhân xin đừng ăn ta, thịt ta nhiều mỡ, ăn vào ngán không tốt...”

Sói Nguyệt liếm móng vuốt nói: “Thịt nhiều ăn ngon. Gầy quá sẽ không đủ nhét kê răng. Hơn nữa ta vô cùng đói...” Móng vuốt ẩm ướt sờ lên da thịt nõn nà của hắn. Cảm giác không tệ, chất lượng thịt tốt lắm! Đôi mắt đói khát của nàng phát sáng, nhin không được mở miệng cắn một miếng lên cánh tay của hắn.

Cánh tay đau đớn, thiếu niên bị dọa sợ thẳng lưng bất động, oan uổng khóc lớn nói: “Đau quá...Sói đại nhân, ta thật sự không thể ăn...Không nên ăn ta...” Gương mặt nhỏ nhắn hoảng sợ giàn giụa nước mắt, sói Nguyệt trông thấy lập tức hết hứng ăn uống.

Móng vuốt của nàng buông cánh tay thiếu niên ra, uể oải nói: “Khóc khóc khóc, chỉ biết có khóc, thật sự là làm hỏng khẩu vị của bà! Đi đi, đừng để bà đây thấy mặt người nữa.”

Thiếu niên sững sốt, đôi mắt ngập nước ngược nhìn nữ tử như hung thần, sau đó nháy mắt hóa thành thỏ trắng mập mạp chạy nhanh vào bụi cỏ.

Sói Nguyệt nhìn đồ ăn ngon từ trong miệng chạy đi, trong lòng hết sức hối hận, bụng càng thêm réo. Nàng đói từ trước ra sau từ trên xuống dưới, cuối cùng dưới ánh nắng giữa trưa nàng lão đảo nằm trên đường.

Hai mắt mơ mơ màng màng, hình như nàng trông thấy có bóng trắng chạy tới chỗ mình, tỏa ra mùi thịt quyến rũ.

Đói quá....

Nước miếng nhiều xuống dưới....

2. Chương 2: Ngoài Trừ Ăn Được Ta Còn Biết Làm Rất Nhiều Việc

Trong lúc mơ hồ, sói Nguyệt nhìn thấy có một bóng thịt trắng lác lác đi qua đi lại, tỏa ra mùi cực kỳ thơm.

A..Thịt...

Nàng phản xạ có điều kiện mà há mồm cắn một cái.

Cánh tay truyền đến đau nhức, thiếu niên đang dùng khăn ướt lau trán cho nữ tử hoảng hốt, lại biến về hình thỏ trắng mập mạp, nhanh như chớp nhảy vào trong bụi cỏ, chỉ dám len lén để lộ cái đầu tròn trịa và

hai lỗ tai dài vĩnh lên, vẻ mặt cảnh giác nhìn nữ tử nhìn mình không ngừng chảy nước miếng, cái đuôi ngắn phía sau run lấy bầy.

Lúc này sói Nguyệt cũng yếu ớt tỉnh lại, tóc đỏ rực dài dịu dàng dán lên gò má của nàng, khiến ngũ quan trên mặt nàng càng thêm hoàn mỹ, loáng thoáng trên mái tóc đỏ rực là một đôi tay sói vô cùng đáng yêu.

Nàng nhìn con thỏ ở trong bụi cỏ cách đó không xa, ánh mắt thanh tỉnh ẩn chứa ngọn lửa, cái đuôi sau mỏng hường phần lắc lư — đó là biểu tượng chuẩn bị tấn công mỹ thực.

Nàng cong người chuẩn bị tiến lên, nhưng bởi vì quá mức đói khát, cả người đói đến mất sức mà lảo lộn trên mặt đất.

“Ngao~~ đói quá

ngao ngao ngao ~~”

Đây là lần thứ hai sói Nguyệt ngất xỉu, trong miệng bỗng nhiên nhét nửa cây củ cải. Tuy rằng nàng là động vật ăn thịt nhưng đói quá nàng cầm lấy ăn ngấu nghiến. Nhưng thứ này thật khó ăn!

“Thứ đó...Cô ăn từ từ đi...Ta còn rất nhiều củ cải...”

Sói Nguyệt ngẩn người. Nàng ngẩng đầu, biểu hiện thiếu niên vô cùng khiếp sợ, thấy nàng đi tới vội vàng trốn xa ra. Lúc này, nàng mới nhìn rõ dung mạo của hắn, mái tóc màu bạc nhẹ nhàng rũ trước ngực, che đi cảnh xuân ngời ngời. Chân mày lá liễu rũ xuống, đôi mắt đỏ sậm ngập nước vừa lớn vừa sáng, mũi cao đôi môi đỏ tươi...Lấy đánh giá của loài người, đây chắc chắn là tuyệt sắc mỹ nhân.

Ánh mắt của nàng lặng lẽ dời đi.

Bởi vì ánh mắt của sói Nguyệt quá mức quý dị, cả người thiếu niên nổi da gà vội vàng nắm chặt mấy cây cỏ vây quanh bên hông mình, gương mặt đỏ bừng nói: “Cô có thể đừng nhìn ta được không? Ta sợ...”

“Người sợ sao còn cứu ta?” Sói Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“...Nhưng trước đó cô đó cô đã tha cho ta...”

Sói Nguyệt cố tình hung hăng nói: “Người không sợ ta ăn thịt người à? Ta tha người một lần không có nghĩa sẽ tha người lần thứ hai.”

Thiếu niên sợ hãi rụt đầu, đôi tai dài tội nghiệp rũ xuống: “Thật sự không thể ăn ta...” Hắn chớp mắt, lại nịnh nọt hỏi: “Cô đói bụng lắm phải không? Ta đem cà rốt với củ cải trắng cho cô! Cô muốn ăn gì? Trái cây hoặc quả đào trên núi nhé.”

Sói Nguyệt chịu không nổi thiếu niên ngây thơ này, nhin không được cười bò trên đất: “Cứu một con sói còn chuẩn bị đồ ăn cho nó! Ha ha ha ha ha. Người dứt khoát nhảy vào lò nướng đi, ta thích ăn thịt chín cơ.”

Nàng liếm liếm môi, lại hỏi: “Hoặc là người không sợ ta? Người đều đã hóa thành người, nói vậy yêu lực không thấp nhỏ? Mấy trăm năm tu vi?” Nàng nghĩ chỉ cần ăn thỏ tinh mấy trăm năm có thể làm tăng yêu lực của bản thân.

Thiếu niên ngơ ngác nói: “Năm nay ta mới năm mươi tuổi...”

“....” Sói Nguyệt không tin, “Người đừng gạt ta, ta cũng biết, nếu thỏ yêu không tu luyện mấy nghìn năm tu vi thì không thể biến thành người được, thậm chí là mở miệng nói chuyện.”

Thiếu niên yếu ớt nói: “Ta là bán yêu, phụ thân ta là loài người...Cho nên ta không thể ăn được...” Nói câu cuối cùng còn khóc nước mắt: “Hơn nữa ta còn biết làm rất nhiều việc, ví dụ như tìm thức ăn, quét dọn nhà cửa, chăm sóc cô...”

Sói Nguyệt ngả ngớn đột nhiên ngẩn người, nhìn thiếu niên run bần bật, giống như bị mê hoặc, đôi mắt xanh thăm mang theo dịu dàng hiếm có: “Hóa ra là như vậy.” Nàng bước tới gần, dùng móng vuốt sờ mái tóc bạc mượt mà của hắn, nhếch miệng cười nói: “Được rồi, ta không ăn người, đừng run nữa.”

“Thật sao?” Thiếu niên vui vẻ nhìn lại.

Trong mắt thiếu niên phát sáng, sói Nguyệt nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng là bán yêu không thể ăn được, lỡ bị ả chúa thì sao...” Nàng thở dài một hơi, “Ta đành phải cố ăn chay thôi. Ta không ăn cà rốt, chỉ cần trái cây thôi!” Nàng ra lệnh.

3. Chương 3: Bán Yêu Gian Khổ

Chuyển ngữ: Kỳ

Sói Nguyệt đợi thật lâu, mãi tới khi bao tử réo lên lần thứ hai đành phải gian nan gặm cà rốt cho hả giận! Cả đời nàng anh minh thế mà lại đi tin tưởng con thỏ sẽ đi hái trái cây cho mình? Chỉ sợ đã sớm chạy trốn rồi! Nói không chừng trong lòng còn cười nhạo nàng là con sói ngu ngốc.

Nàng tức giận đến hắc xì hơi, sau khi gặm mấy củ cà rốt hồi phục thể lực, nổi giận dưng dưng xông ra ngoài, ánh mắt lạnh lùng lục soát một vòng.

Tìm được con thỏ béo kia, nàng nhất định phải trói hắn ném lên đồng lửa nướng! Lần này nếu nàng còn buông tha nó, tên nàng sẽ viết ngược lại.

Cách đó không xa truyền đến tiếng huyên náo lớn, sói Nguyệt khịt khịt mũi, phát hiện ở nơi nào đó tỏa ra mùi thỏ mê người, khỏi cần nói cũng là con thỏ béo mập. Trong lòng nàng vui vẻ, bước chân đạp lên bụi cỏ xông tới, sau đó cúi thấp người, ánh mắt bén nhọn nhìn về mục tiêu rón ra rón rén đi tới.

Nhưng mà nhìn gần lại, sói Nguyệt nhướng mày, miệng không tự chủ nhếch lên. Bên dưới cây đào, mấy con thỏ tinh đang bắt nạt một con thỏ trắng mập mạp, vừa cắn vừa dùng móng vuốt cào nó. Trên người con thỏ trắng nhỏ đều là vết máu, hai cái móng vuốt ôm chặt quả đào.

Tuy rằng thỏ giống thỏ, nhưng sói Nguyệt vừa liếc mắt liền nhận ra, con thỏ bị bắt nạt kia chính là con thỏ ngu ngốc nọ.

“Tập chúng! Bảo người đi nhỏ củ cải người lại lừa dối! Hôm nay còn đi trộm quả đào, lá gan ghê gớm thật.”

Một con thỏ xám vừa mắng vừa dùng miệng cắn lỗ tai dài của con thỏ trắng nhỏ: “Còn không mau đen củ cải giao nộp? Tập chúng như người hai ngày ăn củ cải là được rồi.”

Sói Nguyệt nghe xong rất khó chịu, nhin không được nhảy từ trong bụi cỏ ra, rống giận một tiếng: “Ngao!!!”

Đang bắt nạt thỏ thì từ trong bụi cỏ nhảy ra một con sói hung hãn, lập tức kinh hoảng cong chân chạy. Con thỏ nhỏ trắng dính đầy máu kia run rẩy từ dưới đất bò dậy, chuẩn bị chạy trốn thì bị một cặp móng vuốt bé lên, ngay sau đó bị đầu lưỡi nóng hổi liếm láp lông. Nó hoảng hốt co người, lắp bắp nói: “Đừng ăn ta, không thể ăn ta được...”

Trong lúc hoảng sợ, con thỏ trắng nhỏ nghe tiếng phì cười: “Ai người cũng nói thế à...”

Con thỏ trắng nhỏ mở to đôi mắt đỏ hồng, thấy ánh mắt sáng ngời của sói Nguyệt, đem quả đào che chở trong lòng đưa tới trước miệng sói Nguyệt, nhẹ nhàng hỏi: “Có đói bụng hay không? Quả đào này rất ngon, cô nhìn xem...”

Vị ngọt lan truyền trong miệng, sói Nguyệt cắn một ngụm, tiếp theo lại liếm láp con thỏ trắng nhí. Hắn không hiểu, cho rằng sói Nguyệt không thích ăn quả đào mà muốn ăn hân, quả thực khóc không ra nước mắt.

“Đừng sợ, ta chỉ liếm vết bẩn trên miệng vết thương của người thôi, làm như vậy mới mau khỏi...”

“Thật sao?”

“Ừm.” Lúc sói Nguyệt liếm, còn xấu xa cắn lỗ tai dài của hân, quả nhiên nhìn thấy gương mặt trắng nõn của hân đỏ lên, đáng người run rẩy đến thương, quả thực làm người ta muốn cắn một miếng.

Cô hỏi: “Vì sao không biến thành người? Biến thành người thì có thể hung hăng khi dễ chúng nó! Dùng một chân cũng đủ.”

Con thỏ trắng nhỏ vội vàng lắc đầu: “Nếu ta khi dễ nó, cha của chúng nó sẽ bắt bạt mẫu thân. Mẫu thân không dễ gì...” Hắc rử đôi tai dài xuống, đôi mắt đỏ hồng mang theo nước mắt, “Bởi vì ta bán yêu, nương đã chịu rất nhiều trách móc, không muốn bà ấy bị thương nữa...”

Tâm tư sói Nguyệt khê động, nhin không được hỏi: “Lúc trước vì sao phải cứu ta? Bản thân người là thỏ yêu lại cứu một con lang yêu, không sợ bị ăn thịt sao?”

Thiếu niên rút cổ, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì cô cũng là bán yêu...Ta nghĩ, chúng ta có thể làm bạn bè...”

Bạn bè...

Đôi mắt xanh thăm co rút, sói Nguyệt dường như nghe được âm thanh tức giận mắng chửi quanh tay, lại nghe tiếng nữ tử nhỏ nhoi ngượng ngùng cười cười: “Các người có thể mang ta đi chơi cùng không? Chúng ta có thể làm bạn bè?”

“Tập chúng! Cút đi!”

“Nương của người làm cả tộc chúng ta mất mặt! Còn cùng loài người cấu kết sinh là một kẻ bán yêu tập chúng!”

“Cút đi.”

Nàng nhin không được sờ sờ gương mặt, giống như cái đau trên mặt vẫn còn.

Mặc dù lớn lên ở tộc sói, nhưng từ bé đến lớn nàng chưa từng biến thành sói hoàn toàn, mười mấy năm trước chỉ biến được lỗ tai với cái đuôi, tay lại không thể biến thành móng vuốt sắc bén.

Cô để móng tay thật dài để làm móng vuốt bén nhọn, nàng giả vờ có răng bén nhọn nhưng trong mắt sói nàng cũng chỉ là tập chúng! Trong mắt con người nàng là quái vật.

Sau đó, mẫu thân khó khăn nuôi dưỡng nàng bệnh chết, tộc sói lạnh nhạt đem thi thể mẫu thân ném ra ngoài lãnh địa còn đuổi nàng ra khỏi tộc. Trời đất rộng lớn không có nơi nào để nàng dung thân...

“Cô làm sao vậy?” Thiếu niên sợ hãi lôi kéo sói Nguyệt trở về thực tại, nàng nhìn thấy trên tay hắc còn dấu răng của nàng, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Được rồi, người cứ ở bên ta, chúng ta có thể làm bạn bè...”

Nhìn ánh mắt mừng rỡ của đối phương, sói Nguyệt nhin không được ác ý mà dọa hắc: “Nhưng mà, nếu người không ngoan ngoãn chuẩn bị đồ ăn, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ ăn luôn người.”

Uy hiếp của nàng quả nhiên có hiệu quả, con thỏ trắng nhỏ trong lòng lập tức tránh né cái ôm của nàng, vội vàng biến thành người bộ dạng như muốn đi hái quả đào.

Nàng nhìn bóng lưng trần truồng của thiếu niên, nở nụ cười dịu dàng, thấy thiếu niên quay đầu lại, ngượng ngùng nói: “Ta gọi là Liễu Mộc Bạch. Cô tên gì?”

“Ta là sói Nguyệt.” Đây là lần đầu tiên có người chủ động hỏi tên nàng, có người chủ động muốn làm bạn với nàng, mặc dù hắc là thỏ yêu, mặc dù nàng là thiên địch của hắc...

4. Chương 4: Ngủ

Mộc Bạch dùng cây cỏ làm váy bọc cả người lại hưng phấn kéo sói Nguyệt trở về nhà mình. Hắc không thể biến thành người, nhưng nếu mỗi lần dùng hình dạng thỏ để nói chuyện với sói Nguyệt sẽ rất mỏi cổ, hơn nữa nàng sẽ dễ dàng ôm hắc để bắt nạt. Vì thế hắc quyết định biến thành người, ít ra có thể cao ngang bằng với sói Nguyệt.

Nhưng mà, hần gặp ngay một vấn đề khó khăn, sói Nguyệt ăn mặc của con người chỉnh tề, xiêm y màu đỏ đen vây lấy dáng người thon gầy của nàng, quần áo gọn gàng, đáng dấp đạo mạo, nhưng còn hần trần truồng, cảm thấy nơi nào đó có chút quái dị. Vì vậy cảm thấy thẹn thùng dùng cây cỏ tạo thành tạp dề quần quanh người, sau đó làm quần áo đơn sơ mặc lên người.

Sói Nguyệt nhìn ngón tay thon dài lôi kéo nàng, nhin không được muốn cầm lấy. Nhưng đối phương đã sớm hành động, hất tay của nàng tung tăng chạy vào phòng.

“Nương ~ nương ơi ~” Hần hưng phấn gọi, “Con dẫn bạn về nè! Cũng hái thêm mấy quả đào. Nương con lột cho người ăn.”

Sói Nguyệt suy nghĩ, quyết định không vào nhà thì tốt hơn, dù sao nàng cũng là sói, lỡ như hù dọa mẹ của hần thì làm sao bây giờ. Nhưng sau một lúc lâu, lại nghe tiếng thiếu niên kia kêu nồn nóng của thiếu niên và tiếng hoa quả rơi xuống đất: “Nương! nương!”

Sói Nguyệt vội đi vào, nhìn thấy thỏ trắng mẹ yếu ớt nằm trên giường, mà đôi mắt Liễu Mộc Bạch ngập nước nói: “Mẫu thân bất tỉnh rồi, làm sao bây giờ?”

Sói Nguyệt nhìn thoáng qua thân thể suy nhược của mẫu thân Liễu Mộc Bạch, nghĩ đến bản thân mình có chút yêu thuật, lập tức tiên đến đem yêu lực mỏng manh truyền sang.

Làm xong tất cả, sắc mặt Liễu mẹ dần chuyển biến tốt, cả người sói Nguyệt đều là mồ hôi, lúc này Liễu Mộc Bạch cầm khăn đến gần, cẩn thận lau mồ hôi trán cho nàng, còn lột một quả đào đưa cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn cô đã cứu mẫu thân ta.”

Nàng mỉm cười nhận lấy bỏ vào miệng, cảm thấy quả đào thật ngon miệng.

Bởi vì căn nhà nhỏ hẹp, sói Nguyệt chỉ có thể co người nằm trên chiếu. Ban đêm gió càng thêm lớn, nàng nhin không được nhìn thoáng qua Liễu Mộc Bạch đang làm ổ thành quả cầu trắng, thấy hần vì lạnh mà run bần bật, còn hất xi một cái, nàng không khỏi vươn cái đuôi màu xám, thật cẩn thận kéo con thỏ béo nhỏ nhỏ vào trong ngực mình.

Bên hông truyền tới ấm áp, Liễu Mộc Bạch kinh ngạc ngược nhìn, thấy sói Nguyệt hí mắt làm bộ như ngủ, nhin không được vươn người, ôm lấy cái đuôi ấm áp kia, hoàn toàn xem như cái chăn đắp lên người.

Sói Nguyệt hé mắt nhìn hần, khoe miệng nhin không được cong lên.

Hai người ấm áp ngủ một buổi tối, sáng sớm nghe phía trước cửa nhà có tiếng chửi rửa.

“Thằng nhãi ranh! Không phải kêu người đi nhổ củ cải sao? Củ cải đâu?”

“Còn trộm mật đào? Muốn tạo phản?”

Đối phương tức giận mắng chửi, thấy cửa nhà Liễu gia không mở, nhin không được một cước đá cửa, hùng hổ đi vào, bắt gặp đôi mắt màu xanh thẳm. Hần hít một hơi thật sâu, chỉ thấy một con sói chảy nước miệng! Hơn nữa còn tùy tiện đuổi người đem cả người y nhấc bổng lên.

Đối phương hét lên một tiếng, hoảng hốt giãy dụa, nhưng trong mắt sói Nguyệt hoàn toàn chẳng có chút phản kháng nào.

Liễu Mộc Bạch bị đánh thức, dụi dụi hai mắt, lại khiếp sợ nhìn bộ dạng sói Nguyệt nhìn con thỏ xám kia đến chảy nước miếng, lập tức biến thành người đoạt lấy con thỏ xám trong tay nàng, vội vàng nói: “Cô không thể ăn nó.”

Sói Nguyệt liếm móng vuốt, bất mãn hỏi lại: “Y không phải luôn bắt nạt người sao, ta ăn y không phải tốt hơn à? Sau này chẳng ai bắt nạt người nữa.”

“Nhưng vẫn không được ăn y.” Thỏ xám thấy hai người cãi vã vội vàng nhảy từ trong tay Liễu Mộc Bạch bỏ trốn.

Sói Nguyệt tiếc nuối thở dài: “Đồ ăn ngon chuồn mất rồi.”

Liễu Mộc Bạch đỏ mặt nói: “Có thể hay không...xin cô sau này....đừng ăn thịt thỏ....?”

Sói Nguyệt sững sốt, khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Hắn nhỏ tiếng nói: “Bởi vì là đồng loại của ta...Không muốn làm bọn họ bị thương....”

Sói Nguyệt nhú mào: “Nhưng bọn họ không coi ngươi là đồng loại. Bọn họ coi ngươi là quái vật, kêu ngươi là tạp chủng, luôn bắt nạt ngươi! Sao ngươi còn giúp bọn họ? Tính cách ngươi nhút nhát như vậy khó trách người ta hay khi dễ ngươi!”

Liều Mộc Bạch đỏ mắt không nói. Sói Nguyệt gắt gao nhìn hắn chằm chằm, cuối cùng thở dài thỏa hiệp: “Được rồi, coi như ta xui xẻo tìm một con thỏ yêu làm bạn...Bây giờ còn không được ăn thịt thỏ...ngao ngao ngao, tức chết ta...”

Liều Mộc Bạch vừa nghe liền hoan hô! Nhào đến ôm lấy sói Nguyệt.

“Sói Nguyệt, sói Nguyệt! Cô thật sự là người tốt! Có thể làm bạn với cô thật sự là tốt!”

Làn da trần truội cứ kề sát bên mình, bên tai là tiếng nói sung sướng của thiếu niên, sói Nguyệt đỏ mắt, thì thầm: “Trước tiên ngươi mặc quần áo vào đi...”

5. Chương 5: Dẫn Sói Vào Nhà

Chuyển ngữ: Kỳ

Tin tức Liều gia dẫn sói vào nhà nhanh chóng lan truyền trong tộc thỏ yêu, đám thỏ yêu sợ hãi không dám đến gần nhà Liều gia. Bởi vì sói Nguyệt và Liều Mộc Bạch thường hay đi cùng nhau nên đám thỏ yêu không có cơ hội khi dễ Liều Mộc Bạch, chỉ có thể run lấy bầy trốn trong bụi cỏ nhìn hai người công khai nhạt trái cây, ôm hận cắn răng.

Sói Nguyệt là động vật ăn thịt, hôm nay ăn trái cây. Nhưng Liều Mộc Bạch yêu tha thiết cà rốt, hơn nữa hắn còn thích biến thành con thỏ trắng nhỏ để gặm cà rốt. Hắn nói: “Biến thành thỏ trắng cà rốt liền lớn hơn có thể ăn được lâu.”

Sói Nguyệt lại cảm thấy đây là nguy hiểm, nhưng nàng không phủ nhận, nhìn dáng vẻ Liều Mộc Bạch dùng hai tay ôm cà rốt gặm cực kỳ đáng yêu, răng cửa lớn cắn cà rốt nghe phập phập, nàng cảm thấy rất dễ nghe.

Liều mẹ dần khôi phục, cũng chậm rãi tiếp nhận việc trong nhà mình xuất hiện một con sói, lại còn là bạn của con trai mình. Hiện tại cuộc sống của sói Nguyệt và Liều Mộc Bạch rất có màu sắc.

Chẳng qua đến một ngày nọ, mấy con sói đi vào lãnh địa thỏ yêu, chuẩn bị bắt mấy con thỏ mập trở về nhét kẻ răng. Bọn họ chiến thắng quay về nhìn thấy sói Nguyệt cùng một thiếu niên hi hi ha ha đi tới, lập tức dừng bước.

Sói xem nheo mắt lại, dùng móng vuốt chỉ sói Nguyệt, ngẩng cao đầu, dùng khẩu khí cao ngạo nói: “Nha, đây chẳng phải là tiểu tạp chủng sói Nguyệt sao? Gần đây thế nào? Nghe nói ngươi chạy đến tộc Thỏ yêu, còn nghĩ ngươi được ăn no nê chứ! Nhưng —” Đối phương dùng móng vuốt che miệng, cười nói, “Sao lại gầy trơ xương thế này, ăn không no à?”

Lời của hắn vừa dứt, mấy con sói bên cạnh cười phá lên.

Sói Nguyệt ngẩn ra, đưa mắt nhìn. Trước mắt là bốn con sói này chính là bốn kẻ trước đây ăn hiếp nàng nhất, con sói xám trên mặt có vết sẹo chính là Hôi Kha con trai của tộc trưởng tộc Sói, một kẻ ngạo mạn, trong tộc là người trẻ lợi hại, cầm đầu ba con sói khác, thực lực cũng không tệ. Không ngờ bọn họ cũng tới lãnh thổ Thỏ yêu.

Nàng nhìn bốn con thỏ giãy dụa trong móng vuốt sói, yên lặng rũ mắt, lôi kéo Liều Mộc Bạch rời đi.

Nhưng Hôi Kha là nhân vật nào, gã đã lén đến trước mặt sói Nguyệt, há miệng cười to: “Tiểu tạp chủng, thấy bản đại gia chạy à? Chúng ta đã lâu không gặp. Con thỏ bên cạnh ngươi không tệ...” Gã liếm môi,

thèm thường chỉ vào Liễu Mộc Bạch sau lưng sói Nguyệt: “Ta còn chưa ăn thịt bán yêu đây, không biết thịt người với thịt thỏ trộn lẫn vào nhau ăn thế nào nhỉ...Nhất định rất ngon miệng...”

Sói Nguyệt sợ sệt, vội vàng để Liễu Mộc Bạch hóa thành thỏ chạy trốn, chính mình dùng một tay đánh vào Hôi Kha đang đứng đối diện.

Nàng có đôi tay của loài người, thân hình của loài người, gặp phải sói thuần chủng, nàng không có năng lực chống đỡ được! Một quyền đánh ra của nàng bất quá cũng chỉ gãy ngón tay cho đối phương, gã vừa ra tay đã đem nàng áp chế trên mặt đất, toàn bộ móng tay bị móng vuốt sắc bén chặt đứt, ngón tay không rõ máu thịt, quần áo bị rách bươm, trên người còn lộ ra vết máu.

Sói Nguyệt ngã trên mặt đất, đau đớn gầm nhẹ. Nhưng bọn họ đã bắt giữa tay chân hoàn toàn không cho nàng có cơ hội phản kháng. Bất luận là huyết thống hay số lượng, nàng đều không đánh lại bọn họ...

Nhưng sói Nguyệt đừng lo, người cũng giống như trước đây bị đánh thối, đừng lo nhịn một chút sẽ tốt...

Trước mắt mơ hồ thấy máu, nàng dường như nhìn thấy thứ màu trắng vội chạy về phía nàng, sau đó hét lên: “Sói Nguyệt, sói Nguyệt.”

6. Chương 6: Ta Phải Bảo Vệ Người

“Vừa rồi để con thỏ béo này chạy mất, ai ngờ con thỏ ngu này còn chạy lại. Ha ha ha, tối nay chúng ta có một bữa no nê rồi.”

Liễu Mộc Bạch cắn một ngụm lên tay sói, hàm răng nhọn lưu lại dấu răng và máu. Hắn tức giận nói: “Mau buông sói Nguyệt ra! Ta mới buông người ra! Không được bắt nạt nàng ấy!”

Hắn lại chạy tới cắn vào con sói đang đề lên người sói Nguyệt, bởi vì da sói quá dày mà răng hắn có hơi đau, nhưng hắn không dám từ bỏ, gắt gao cắn cổ đối phương, ép đối phương phải buông tay.

Giờ phút này con thỏ trắng nhỏ chỉ biết nói “Xin đừng ăn ta, thịt của ta không thể ăn” lại bộc ra khí thế hơn người, hàm răng bén nhọn của hắn điên cuồng lao tới đâm Sói yêu, nhìn sói Nguyệt nói: “Sói Nguyệt chạy mau! Trốn đi. Ta ngăn bọn họ, cô mau chạy đi.”

Hôi Kha bị cắn vài dấu răng, tức giận lôi đình, dùng một quyền đánh hắn. Trong lúc giận dữ, gã ra tay rất mạnh, lập tức làm Liễu Mộc Bạch té ngã.

“Phanh—” một tiếng trong nháy mắt Liễu Mộc Bạch đã trở về nguyên hình — một con thỏ trắng béo mập.

Hôi Kha xé tai thỏ lên, mắng: “Không biết lượng sức mình, còn định cứu tên phế vật này!” Gã cười lớn chỉ vào sói Nguyệt nằm dài trên mặt đất, hung tợn nói, “Người nhìn người xem cực khổ cần chúng ta, còn tên tiểu tạp chủng kia vẫn nằm dài đó.”

Liễu Mộc Bạch bị đánh thê thảm, gương mặt đôi mắt sưng phù, không thể mở ra được. Hắn nghe sói Nguyệt rên một tiếng, miễn cưỡng hí mắt, nhìn sói Nguyệt không ngừng bị những con sói khác đánh, vội nói: “Sói Nguyệt không phải tạp chủng! Sói Nguyệt không phải phế vật. Các người không thể bắt nạt nàng! Muốn ăn thì ăn ta đi. Không được bắt nạt nàng.”

Hiện tại hai cái răng cửa đã bị gãy, lúc hắn nói chuyện có thể lọt gió, càng không thể cắn người.

“Được rồi, đánh thế đủ rồi, chúng ta đi.” Bởi vì vừa nãy mới đánh nhau, nhưng con thỏ bọn họ bắt đã chạy mất, trong lòng Hôi Kha có chút khó chịu, chuẩn bị đi bắt lại.

Nhưng hắn vừa định nhấc chân, cổ chân đã bị người ta chặt chẽ giữ lại, không thể nào đá đi được.

Sói Nguyệt ngẩng đầu, trông mắt xanh thắm hiện ra tia máu: “Buông hắn ra.”

Hôi Kha khinh miệt hừ một tiếng: “Đồ tạp chủng, muốn sống thì cút. Lão tử còn phải đi kiếm ăn.” Gã nặng nề nhấc chân đá một cước nhưng lại bị sói Nguyệt gắt gao giữ lấy.

Sói Nguyệt mặt lạnh đứng lên, cắn răng nói từng câu từng chữ: “Tabaor các người thả hân ra.”

“Không biết sống chết.” Hôi Kha bị móng vuốt làm bị thương trên mặt, sói Nguyệt lại gắt gao không tha, một quyền đánh tới, buộc Hôi Khai phải thả Liễu Mộc Bạch.

Tuy bốn đánh một là hèn, bản thân lại là bán yêu càng thêm nát bét.

Sói Nguyệt lại bị đánh, nhưng lần này nghiêng rằng nghiêng lợi chịu đựng.

Vì sao phải canh cánh trong lòng vấn đề mình là bán yêu chứ? Vì sao nhất định cho rằng mình không bằng những con sói khác? Vì sao phải tự ti? Nàng có trêu ghẹo ai, bán yêu thì phải thấp hèn hơn những loài khác sao?

Đánh nàng, nàng có thể nhịn, nhưng khi dễ Liễu Mộc Bạch, nàng phát hiện bản thân chịu không nổi.

Hôi Kha nổi điên đánh sói Nguyệt, lập tức móng vuốt bị đẩy ra, ai ngờ đối phương liền cắn vào cổ tay gã. Bàn của hân ở bốn phía đánh sói Nguyệt, đem cả người nàng dính đầy máu, cả gương mặt vô cùng thê thảm. Tóc tai nàng bù xù nhưng vẫn không buông tha Hôi Kha, trong mắt nàng đều là tia má, hung hăng kéo một miếng thịt trên người Hôi Kha.

Nàng vốn có thân thể của loài người. hân rằng không bèn nhọn, lúc này làn da dày của sói yêu bị cắn đứt một miếng thịt, điều này kinh khủng cỡ nào.

Sói Nguyệt nhả miếng thịt sói trong miệng ra, nhìn Hôi Kha che cánh tay thảm thiết kêu gào, tiếp tục giơ móng nhẹ nhàng.

Lúc này sói Nguyệt cảm giác nội đan trong ngực mình nóng hổi, móng tay bị bề gãy của nàng đột nhiên nhanh chóng dài ra, hai chân nàng run lên, bộ xương trong người trở nên bèn nhọn.

Nàng a một tiếng, đôi môi đỏ thắm hé ra hân rằng bèn nhọn, dưới ánh mặt trời lóe ra vết máu chói mắt. Mái tóc đỏ dài dung nhập với bộ lông màu đỏ. Trông mắt màu xanh thẳm không còn phản ra lạnh lẽo mà ngập tràn lửa hận, diễm lệ như máu đỏ.

Nàng ngửa mặt lên trầm gầm một tiếng! Đôi mắt phát lạnh như hung thần ác sát xông tới chỗ Hôi Kha, đem Hôi Kha đè dưới thân, hân hân cắn vào cổ gã, mặc cho Hôi Kha liên tục cầu xin tha thứ. Ba con sói khác thấy bộ dạng nổi điên của sói Nguyệt bị dọa đến mức bỏ lại đồng đội của mình mà chạy trốn.

Sau khi sói Nguyệt nhả ra, Hôi Kha che cổ lại, trừng mắt nhìn sói Nguyệt, xám xịt rút lui.

Tộc sói luôn tôn trọng vũ lực, bây giờ bản thân bị tạp chủng bán yêu đánh đến phải cầu xin tha thứ, tuy Hôi Kha cảm thấy mất mặt nhưng ngoài miệng cũng không dám mắng. Trong lòng tức giận bất bình, quyết định phải luyện võ thật tốt, lần sau nhất định phải đem sói Nguyệt đánh một trận ra hồn!

Nhìn đám sói cụp đuôi bỏ chạy, sói Nguyệt mới chậm rãi thở dài nhẹ nhõm. Bây giờ trên người nàng toàn là máu, không biết của đối phương hay là của mình.

Liễu Mộc Bạch luôn trốn trong bụi cỏ nhìn thấy sói yêu đã đi, lập tức nhảy ra, trông thấy miệng sói Nguyệt dính đầy máu tươi, dáng người toát ra sát ý, hân lập tức sợ đến mức rút cổ, ngay ngốc một chỗ. Không biết nên đi qua hay là chạy trốn.

Sói Nguyệt dùng móng vuốt lau máu, xấu hổ cười cười: “Người sợ ta?”

Liễu Mộc Bạch định lắc đầu nhưng nhìn dáng vẻ của sói Nguyệt rất đáng sợ, hoàn toàn khác với nữ tử dịu dàng mấy ngày trước, cho nên làm người ta có cảm giác sợ hãi. Nhưng mà cho dù sợ hãi, hân vẫn run rẩy nhảy tới.

Thân thể nhỏ nhắn dựa sát bên người sói Nguyệt đầy máu, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vết thương trên người nàng. Hân nhìn miệng vết thương đầy máu của nàng, mếu máo nói: “Sói Nguyệt đừng khóc, ta giúp cô liếm liếm, vết thương sẽ mau lành...” Bởi vì không có răng cửa, mà nhìn thiếu niên có chút buồn cười, hơn nữa gương mặt bị đánh đến sưng đỏ của hân mà vẫn cố gắng liếm miệng vết thương giúp sói Nguyệt, tin tưởng liếm có thể giúp miệng vết thương khép lại.

Sói Nguyệt cười mỉa mai nói: “Người vừa khóc nước mắt rơi trúng vết thương của ta càng thêm đau!”

Liều Mộc Bạch lập tức nín khóc, rầu rĩ liếm vết thương cho sói Nguyệt. Đang liếm hần đột nhiên phát hiện xung quanh yên tĩnh, lập tức nghi ngờ ngẩng đầu.

Ai ngờ vừa nhấc đầu, đập vào mắt là cái miệng phóng lớn của sói Nguyệt, hàm răng bén nhọn gần trong gang tấc.

“Đừng ăn ta a a a!” Liều Mộc Bạch sợ hãi nhảy lên, vì thế hàm răng sói Nguyệt bỏ lỡ mục tiêu mà đập đầu cần trúng ngực hần.

Liều Mộc Bạch kêu to: “Sắc lang!”

Sói Nguyệt buồn bực, nhưng thấy dáng vẻ hoảng sợ của hần, đột nhiên cười ha hả nói: “Đúng vậy, ta là sắc lang ~ bé thỏ ngoan ngoan ~ để ta hôn một cái nào ~”

Nàng ôm cả người mập mạp của Liều Mộc Bạch, thừa lúc hần lo sợ mà nhẹ nhàng hôn lên cái miệng của hần.

Sau đó, sói Nguyệt nghiêm túc nói: “Về sau, ta sẽ bảo vệ ngươi. Nếu ai dám khi dễ ngươi thì sói Nguyệt ta nhất định không bỏ qua.”

Liều Mộc Bạch nghi ngờ hỏi: “Nếu không ăn ta, vậy sao cô còn cắn ta làm gì?”

“...”

Sói Nguyệt trầm mặc nửa ngày, nhìn dáng vẻ ngây thơ của con thỏ trắng nhỏ, buồn bực nói: “Ngươi cũng có thể cắn lại ta, hai chúng ta huề nhau...”

Liều Mộc Bạch liếc nhìn nàng: “Cũng không thể ăn mới không thèm cắn...”

Sói Nguyệt giận dữ, nhe răng nói: “Bảo ngươi cắn thì cắn đi.”

7. Chương 7: Lời Cuối Truyện

Thật lâu về sau, Liều Mộc Bạch mới coi cắn là việc ngang bằng, mà khi đó hần đã hoàn toàn vào ổ sói, bắt đầu quét dọn, sửa sang lại phòng, chăm sóc sói Nguyệt, cùng với...ấm giường!

Thật lâu lâu về sau nữa, hần tự hỏi một vấn đề cực kỳ quan trọng, bọn họ là bán yêu, sói Nguyệt là sói, còn hần là thỏ, vậy sau này con bọn họ sẽ là cái gì???

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-va-tho>